

вописаніе-то на „Мирозрѣніе-то и „Гайдж-тж“ (която споменажме), оно ъ много назадъ. И какъ да не ъ? Кога и Г. Момчиловъ приема и ни посочва сички-тѣ онѣзи букви, които сж позна-ти, вѣрвамъ, и нему вече, не само за непотрѣбни, но некога и за неправилни; Кога и той полага трудъ да ни доказва, гдѣ се пише *я*, гдѣ се пише *ы*, гдѣ се пише *ѝ*, гдѣ се пише *ѡ*, гдѣ се пише *ѣ*, най после и гдѣ се пише *Ѧ*.

27. Още испрѣво подъ 1) ний казахме чи *я* ни ъ непотрѣбна; тука ъ мѣсто да кажемъ защо.—Прѣво буква-та *я* не ъ бъл-гарска. Виспрения умъ и свѣтителскы-тѣ рѣцѣ на Солунскы-тѣ брата не ъ приготвихъ; но ний не ся броемъ мѣжду пристра-стни-тѣ, та макаръ че ъ потрѣбна, като не ъ наша, да ъ пж-димъ. Не. Ний ъ пждимъ, защото ни сакати думи-тѣ и съ туй ни принуждава да полагаме правила: „ихже нѣсть числа.“ Да земемъ на пр. това правило: сички-тѣ имена отъ женски родъ иматъ въ ч. м. *и*; жена ч. м. *жен-и*, овца ч. м. *овци*; трѣва ч. м. *трѣ-ви*: но какъ ще бжде съ: *простотія*, *мокротія* (стр. 102). Въ жена *и-то* въ ч. м. ъ приставка на мѣсто *а* въ ч. ед., а тука? Ще кажете и тука на мѣсто *я* нека се турне *и*, но да ли тогасъ задрѣжахме коренъ-тѣ на дума-та? Въ простотія съ променж-тж на *я* въ *и* въ ч. м. ще бжде *простоти* и тогава коренъ-тѣ ъ осакатенъ съ *і—ј*, което че ъ тѣй показва го изговоръ-тѣ на рѣчъ-та нарочно въ ч. ед. гдѣто се не каже *простотія*, но съ вмѣткж *і—ј*, да нема зеванъе, казваме: *простотіа—простотія* (погрѣшно). Това врѣди и за *мокротія*, *змя*, която ч. м. които вм. *които*, *моята* ч. м. *мои-тѣ* вм. *мои-тѣ*. Безъ *я-то* ний ще пишемъ пра-вилно: *които*, дума, която става отъ мъшки родъ *който* съ вмѣт-кж *і—ј*; така и отъ *мой-тѣ* ж. *моіата*, отъ *свой-тѣ* ж. *своіа-та* ср. родъ *свое-то*, а не *свое-то* съ зеванъе.

28. За *ы-то* не врѣди трудъ да се доказва, че ни ъ непо-трѣбно: *рыба—риба* и какво повече или само за отекченіе на дѣ-ца-та? — Колко добрѣ правиме, че употрѣбывае *ы* и други изли-шни букви нека отворятъ читатели-тѣ „Славено-Болгарска-та Гра-матика“ отъ Христаки П. Дупничанина, въ Будимъ 1836 (стр. 45) и тамо ще видимъ колко сме за похвалж. Наистина стари-тѣ ни книжевници разумѣли нѣкои нѣща, които ся пада ний да разу-мѣемъ. И защо да бегаме отъ тѣхъ?

29. *І-то*, пощо ся намира още въ прѣви-тѣ ни старини съ-дружено съ *а* и *е*: *іа*, *е*, слѣдователно още тогасъ му ъ даденъ гласъ—*ј*. ний сме на мненіе да се употрѣби на мѣсто *ѡ* което се-га застѣхва гласъ-тѣ на *ј*, а то *ѡ-то* да се изхвърли изъ азбукж-тж. Или ако ни ъ жалъ и за него, то нека ся служимъ както и до сега, но тогасъ да пишемъ и *ѡе*, а не *е*, *ѡа*, не *іа* т. ъ. да нема-ме двѣ букви за сжщж-тж служба. Токмо за *і-то*—Гдѣто ся пакъ употрѣбыва равно съ гласъ-тѣ на *и* прѣдъ *я* и прѣдъ *е*: *простотія*, *мокротія*, *бытіе* (вм. битие), това ъ негли чи още добрѣ не сме разумѣли правила-та на правописаніе-то и етимологіята. Тукъ си дадохме мненіе-то и за *ѡ-то*.

30. За *ѣ* вече и български-тѣ баби, мисльж, знають, чи му на край нема нигдѣ мѣсто-то, па за туй Г. Момчиловъ и не трѣб-